

Arrest

nr. 233 684 van 9 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 11 september 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, A. S., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russische staatsburger van Ingoesjetische origine. U bent moslim en bent gehuwd met T. M. (...) (O.V. (...)) en u hebt drie minderjarige kinderen. U woonde tot 2012 in de republiek Ingoesjetië, waarna u in Kazachstan verbleef.

U verklaarde dat u in de maand juli van 2012 getuige was van een dodelijk verkeersongeluk. U was onderweg naar huis op de snelweg 'Kavkaz' ter hoogte van Gazi-Yurt toen u zich aan de kant moest

zetten om een presidentiële colonne door te laten. Het was de eerste keer dat u zo'n colonne zag, u vond het interessant en u besloot de colonne te filmen met uw gsm. U dacht dat de colonne gepasseerd was en u was van plan op te houden met filmen, toen een wagen van het merk Lada type VAZ-2110 die aan de overzijde aan de kant gegaan was voor de colonne terug wilde invoegen op de snelweg en aangereden werd door een wagen van de colonne die uit de andere richting kwam. De wagen die tegen de Lada gebotst was, was een Toyota van het type Camry. U zag dat de broer van de president van de republiek, Uvais Evkurov, aan het stuur zat van de Toyota Camry. Vervolgens zag u dat de broer van de president uit de wagen gehaald werd en dat zijn lijfwacht die naast hem zat aan het stuur werd gezet, zodat het leek alsof de lijfwacht de wagen bestuurd had. U filmde dit alles met uw gsm. Inmiddels kwamen er veel mensen aan en ontstond er paniek. De Lada was erg beschadigd en de inzittenden zaten klem. De hulpdiensten kwamen ter plaatse, maar voor de inzittenden van de Lada, drie personen, kwam alle hulp te laat. Zij overleden ter plaatse. U reed naar huis. Die avond belde u uw vriend M. B. (...) op. Uw vriend kwam bij u langs en u toonde hem het filmpje dat u gemaakt had van de presidentiële colonne, het auto-ongeluk en de chauffeur van de Toyota die gewisseld werd. Uw vriend raadde u aan het filmpje te wissen om problemen te voorkomen. U wiste die avond het filmpje. De volgende ochtend, rond vijf uur 's ochtends vielen vier gemaskerde mannen binnen in uw woning. U werd uit uw bed gelicht en moest meekomen. U kon ternauwernood nog een broek aantrekken, er werd een zak over uw hoofd getrokken en u werd in een wagen geduwd. U werd weggevoerd en werd door onbekende gemaskerde personen ondervraagd over de video-opname die u gemaakt had. U vertelde hen dat u de beelden gewist had, maar u werd niet geloofd. De onbekende personen vertelden u dat ze uw vriend M. B. (...) ook aan het ondervragen waren en dat hij verklaard had dat u de beelden niet gewist had. Uiteindelijk, nadat u de ganse dag vastgehouden werd, werd u vrijgelaten. U moest tegen de volgende avond de beelden bezorgen, zo niet zouden ze u kapotmaken. In overleg met uw familie besloot u de avond van uw vrijlating dat u Ingoesjetië beter kon ontvluchten. Die nacht, op 18 juli 2012 om 2u, verliet u Ingoesjetië. U reisde via Grozny door naar Kazachstan. Uw echtgenote bezit de Kazachse nationaliteit en haar familie woont in Almaty. Jullie woonden op een appartement van de oom van uw echtgenote en vervolgens in een container die tot woning werd omgebouwd op het terrein bij de woning van uw schoonouders. In eerste instantie werkte u niet, maar in 2015 vroeg u een werkvisum aan omdat u aan de slag moest wegens financiële redenen. U kende geen problemen in Kazachstan tot in november 2017. Uw familie die nog in Ingoesjetië woonde, werd wel regelmatig lastiggevallen. Men vroeg zo'n zes à zeven keer aan uw moeder en uw broer waar u verbleef. Op 9 november 2017 was u onderweg van uw werk naar huis toen u in de buurt van uw woning aangevallen werd. Drie mannen benaderden u en probeerden u in een wagen te duwen. U kon ontkomen en rende naar huis. U hoorde dat de mannen Ingoesjetisch spraken, waardoor u begreep dat de poging tot ontvoering te maken had met de problemen die u in 2012 gekend had. U besloot onder te duiken. U verbleef een week in een woning van een oom van uw echtgenote. Op 16 november 2017 nam u samen met uw echtgenote en kinderen een vlucht naar Wit-Rusland. Vanuit Wit-Rusland reisde u op illegale wijze in een vrachtwagen naar Polen en vervolgens met een wagen naar België. U kwam in België aan op 20 november 2017 en op 28 november 2017 diende u samen met uw echtgenote T. M. (...) een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Op 18 juli 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. Deze beslissing werd in de beroepsprocedure bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 10 december 2018 in haar arrest met nummer 213682.

U keerde niet terug naar Rusland, maar diende op 23 januari 2019 uw tweede en huidige verzoek om internationale bescherming in. U baseert zich op hetzelfde asielrelaas en zegt nog steeds te vrezen als getuige vermoord te worden. U verklaart ook dat u en uw echtgenote nog een kindje kregen, Me. (...), en dat uw vrouw met psychologische problemen kampt. Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: een document van de politie van Nazran over een klacht die uw moeder indiende, twee convocaties, een brief van mensenrechtenorganisatie "Mashr" en een brief van cultureel gemeenschapscentrum "Daymokhk".

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd en u diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw laatste asielverzoek en staat de beoordeling ervan vast. Aangezien u in het kader van uw huidige verzoek volhardt in uw vluchtrelaas en de asielmotieven die echter eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhogen.

In casu kom ik tot de vaststelling dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige asielverzoek heeft uiteengezet, namelijk dat uw moeder en broer tot op vandaag worden lastiggevalen door de handlangers van Uvais, dat wegens uw problemen een bloedwraak zal starten met Uvais, en dat uw kinderen mogelijk als lokmiddel zullen worden gebruikt (Verklaringen VVIB 15, 18, 21), moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de RvV werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Met betrekking tot de politiedocumenten (document in verband met klacht en twee oproepingen) waarnaar u verwijst ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielverzoek heeft uiteengezet, moet het volgende worden opgemerkt. Documenten kunnen enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Met betrekking tot het politiedocument in verband met de klacht die uw moeder indiende bij de politie in 2012 (document 1), moet bovendien benadrukt worden dat u eerder nog beweerde dat uw moeder reeds geprobeerd had om dit document te verkrijgen, maar dat het toen absoluut onmogelijk bleek. Dat u nu plots toch met dit document op de proppen komt, stemt tot twijfelen. Met betrekking tot de oproepingen moet ook worden opgemerkt dat u eigenaardig genoeg nooit eerder melding maakte van het feit dat u in 2012 twee keer door de politie opgeroepen werd. U beweert dat u pas in 2019 vernam dat u überhaupt ooit opgeroepen werd en zegt dat uw moeder deze documenten "helemaal vergeten" zou zijn (Verklaringen VVIB 15). De idee dat uw moeder u om de één of andere reden nooit zou verteld hebben dat u in 2012 twee maal werd opgeroepen door de politie, is bijzonder onaannemelijk. Logischerwijze kan worden verondersteld dat u, zelfs als u van de oproepingsbrieven niets af wist, minstens op de hoogte zou geweest zijn van het feit dat u ooit werd opgeroepen, en dat u daar dus minstens melding van zou hebben gemaakt. Daarnaast kon u in het kader van uw eerste aanvraag helemaal geen documenten voorleggen die verband hielden met uw problemen, maar verklaarde u dat u aan uw moeder gevraagd had om u zo veel mogelijk documenten in verband met uw problemen te bezorgen, en dat zij daarvoor zelfs naar de wijkagent stapte om extra documenten te proberen verkrijgen (CGVS I p. 6-7, 17). Dat zij in een zoektocht naar documenten precies de enige documenten die jullie hadden in verband met uw problemen dan nog zou vergeten zijn, kan niet overtuigen. Dat u deze documenten plots wel weet neer te leggen, mag dan ook ernstig verbazen. Er dient geconcludeerd te worden dat de politiedocumenten die u neerlegt zeer twijfelachtig zijn, en niet van dien aard zijn de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Zodoende vormen zij geen nieuwe elementen die uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhogen.

Wat betreft de brief van de mensenrechtenorganisatie "Mashr" moet worden opgemerkt dat deze een sterk gesolliciteerd karakter heeft. U verklaart zelf dat u deze organisatie online gevonden heeft, en hen aanschreef met de vraag om uw problemen te bevestigen, hetgeen zij doen in deze brief van 31 mei 2019 (Verklaringen VVIB 17). Het document beschrijft dat een zekere specialist van Mashr vaststelde dat u van juli 2012 tot op heden gezocht wordt door veiligheidstroepen. De organisatie bevestigt dat, als een persoon achtervolgd wordt door gespecialiseerde diensten, dat deze persoon dan geen

overlevingskans heeft. De enige bron waarop de specialist zich baseert om uw problemen te bevestigen, zijn de verklaringen van uw burens en familieleden.

In het licht van de negatieve elementen in uw dossier is dergelijke bevestiging onvoldoende om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Dient benadrukt dat documenten weliswaar geloofwaardige, coherente, plausibele verklaringen kunnen ondersteunen, doch deze niet vervangen. In casu is reeds op meerdere vlakken vastgesteld dat uw verklaringen consistentie en geloofwaardigheid missen. Deze vaststellingen worden niet ongedaan gemaakt louter door het voorleggen van een brief. Het komt een asielzoeker immers toe om door middel van zijn verklaringen zijn asielrelaas duidelijk en volledig uiteen te zetten, weliswaar in de mate van het mogelijke aangevuld met documenten.

Algemeen dient bovendien benadrukt te worden gesteld dat bevragingen van familieleden en burens nuttige instrumenten kunnen zijn in het kader van een breder onderzoek, doch dient te worden opgemerkt dat de resultaten van een dergelijke bevraging als enige bron niet onweerlegbaar kunnen worden geacht gezien de hoge mate van subjectiviteit van de bronnen waaraan dergelijk onderzoek onvermijdelijk is gebonden. Er dient voorzichtig omgesprongen te worden met een feitenvinding die zich (noodgedwongen) beperkt tot een bevraging van kennissen. Het attest dat u neerlegt kan dan ook niet gezien worden als een objectief bewijs van de door u aangehaalde problemen. Het kan zodoende niet worden beschouwd als een nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.

Hetzelfde kan gezegd worden over de brief van cultureel gemeenschapscentrum "Daymokhk". Deze brief bevestigt dat u in de periode dat u in Kazachstan woonde geen overtredingen beging en dat u zich er als een goede burger gedroeg. Daarnaast stelt de brief enkel dat u weliswaar verklaart dat u Ingoesjetië om politieke redenen moest verlaten en dat u in levensgevaar verkeert, maar dat de directie van Daymokhk niet de mogelijkheid had om uw verhaal te verifiëren. Zodoende vormt ook deze brief geenszins een bewijsstuk van de problemen die u aanhaalt, en kan hij niet worden beschouwd als een nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk vergroot.

Voorts merkt u nog op dat uw echtgenote (nog steeds) met psychologische problemen kampt, namelijk slapeloosheid en vergeetachtigheid. Uw echtgenote voegt daaraan toe dat ze angsten heeft, dat zij in behandeling is in België en dat zij bij een terugkeer naar Ingoesjetië deze behandeling niet meer zou kunnen krijgen (Verklaringen VVIB 19 en Verklaringen VVIB echtgenote, 19). Wat dat betreft moet eerst en vooral worden opgemerkt dat u noch uw echtgenote enig document neerlegt dat deze psychologische problemen kan objectiveren, waardoor u geen enkel zicht biedt op de precieze diagnose die zij eventueel zou hebben gekregen, de reikwijdte van haar problemen of welke concrete zorgen zij krijgt. Ook dient te worden benadrukt dat hoewel het CGVS begrip heeft voor de psychologische problemen die uw echtgenote heeft, deze op zich niet kunnen doen besluten tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dat is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf, te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Zodoende vormen de psychologische problemen van uw vrouw geen nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden geviséerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ter zake over een zekere appreciatiemarge

en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, M. T., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Ingoesjetische origine. U bent moslim en bent gehuwd met S. A. (...) (O.V. (...)). U heeft drie minderjarige kinderen. U woonde in Almaty, Kazachstan. Omwille van uw huwelijk woonde u in 2012 gedurende een viertal maanden in Ingoesjetië. Sinds uw huwelijk was u huisvrouw.

U verklaarde dat uw echtgenoot in 2012 's ochtends vroeg uit zijn bed gelicht werd en meegenomen werd door onbekende gemaskerde mannen. U liep naar de woning van uw schoonouders die op hetzelfde terrein gelegen was als jullie woning, en maakte uw schoonfamilieleden wakker. Uw schoonbroer liep nog naar buiten, maar uw man was al weggevoerd. U wist niet wat er gaande was en u was in shock. De ooms van uw man kwamen ook ter plaatse en uw schoonmoeder en schoonbroer gingen klacht indienen op het politiekantoor over de ontvoering van uw man. 's Avonds werd uw echtgenoot vrijgelaten en keerde hij terug naar huis. Toen vernam u dat hij daags voordien getuige was van een verkeersongeluk, dat hij gezien had dat de broer van de president Uvais Evkurov achter het stuur zat, dat Uvais Evkurov uit de wagen gehaald werd en dat zijn plaats achter het stuur ingenomen werd door een lijfwacht en dat uw echtgenoot dit gefilmd had met zijn gsm. Uw echtgenoot werd onder druk gezet om de beelden af te geven, maar hij had de avond voordien de beelden reeds gewist op aanraden van een vriend. Jullie vertrokken die nacht, op 18 juli 2012 om 2u 's nachts naar Grozny. Via Grozny reisden jullie door naar Kazachstan. In Kazachstan kenden jullie geen problemen meer tot 2017. Op 9 november 2017 werd er een poging ondernomen om uw echtgenoot te ontvoeren. Hij kon ontkomen en besloot onder te duiken. Hij verbleef een week in een woning van een van uw ooms. U bleef in uw woning samen met de kinderen.

Op 16 november 2017 nam u samen met uw echtgenoot en kinderen een vlucht naar Wit-Rusland. Vanuit Wit-Rusland reisde u op illegale wijze in een vrachtwagen naar Polen en vervolgens van daaruit met een personenwagen België. U kwam in België aan op 20 november 2017 en op 28 november 2017 diende u samen met uw echtgenoot S. A. (...) een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Op 18 juli 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. Deze beslissing werd in de beroepsprocedure bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 10 december 2018 in haar arrest met nummer 213682.

U keerde niet terug naar Rusland, maar diende op 23 januari 2019 uw tweede en huidige verzoek om internationale bescherming in. U baseert zich nog steeds op hetzelfde asielrelaas, verklaart dat u psychologische problemen kreeg, en dat u nog een dochtertje kreeg, Me. (...). Ter staving van uw

verzoek legt u de volgende documenten neer: een document van de politie van Nazran over een klacht, twee convocaties, een brief van mensenrechtenorganisatie "Mashr" en een brief van cultureel gemeenschapscentrum "Daymokhk".

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken haalde u wel aan dat u psychologische problemen kent, zoals angsten en vergeetachtigheid (Verklaringen VVIB 19). Zij er echter op gewezen dat uit de loutere bewering dat u psychologische problemen kent en in behandeling bent geenszins geconcludeerd kan worden dat uw cognitieve vermogens dermate zouden zijn aangetast dat u niet langer in staat zou zijn op zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan onderhavige procedure. U kon de door u ingeroepen psychologische problemen bovendien niet objectiveren door middel van een medisch attest.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat uw vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade beoordeeld dient te worden ten aanzien van het land waarvan u het staatsburgerschap bezit. Uit uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten blijkt dat dit in casu Kazachstan is.

Uit uw verklaringen blijkt ook dat u uw volgende asielverzoek op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot (Verklaringen VVIB 15, 17). In het kader van het door hem ingediende volgende verzoek werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek genomen omdat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn die zijn kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhogen. Bijgevolg kan dan ook in uw hoofde niet besloten worden dat er nieuwe elementen aan de orde zijn die uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhogen. Het feit dat de door uw man ingeroepen vrees beoordeeld dient te worden ten aanzien van de Russische Federatie, meer bepaald Ingoesjetië, en de in uw hoofde ingeroepen vrees ten aanzien van Kazachstan, verandert hier niets aan aangezien het vluchtrelaas van uw echtgenoot ongeloofwaardig bevonden werd en er geen nieuwe elementen naar voren werden gebracht die zijn kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk vergroten. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing wordt verwezen naar de motivering van zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielsrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd en u diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw laatste asielverzoek en staat de beoordeling ervan vast. Aangezien u in het kader van uw huidige verzoek volhardt in uw vluchtrelaas en de asielsmotieven die echter eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhogen.

In casu kom ik tot de vaststelling dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige asielverzoek heeft uiteengezet, namelijk dat uw moeder en broer tot op vandaag worden lastiggevalen door de handlangers van Uvais, dat wegens uw problemen een bloedwraak zal starten met Uvais, en dat uw kinderen mogelijk als lokmiddel zullen worden gebruikt (Verklaringen VVIB 15, 18, 21), moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de RvV werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Met betrekking tot de politiedocumenten (document in verband met klacht en twee oproepingen) waarnaar u verwijst ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielverzoek heeft uiteengezet, moet het volgende worden opgemerkt. Documenten kunnen enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is.

Met betrekking tot het politiedocument in verband met de klacht die uw moeder indiende bij de politie in 2012 (document 1), moet bovendien benadrukt worden dat u eerder nog beweerde dat uw moeder reeds geprobeerd had om dit document te verkrijgen, maar dat het toen absoluut onmogelijk bleek. Dat u nu plots toch met dit document op de proppen komt, stemt tot twijfelen. Met betrekking tot de oproepingen moet ook worden opgemerkt dat u eigenaardig genoeg nooit eerder melding maakte van het feit dat u in 2012 twee keer door de politie opgeroepen werd. U beweert dat u pas in 2019 vernam dat u überhaupt ooit opgeroepen werd en zegt dat uw moeder deze documenten "helemaal vergeten" zou zijn (Verklaringen VVIB 15). De idee dat uw moeder u om de één of andere reden nooit zou verteld hebben dat u in 2012 twee maal werd opgeroepen door de politie, is bijzonder onaannemelijk. Logischerwijze kan worden verondersteld dat u, zelfs als u van de oproepingsbrieven niets af wist, minstens op de hoogte zou geweest zijn van het feit dat u ooit werd opgeroepen, en dat u daar dus minstens melding van zou hebben gemaakt. Daarnaast kon u in het kader van uw eerste aanvraag helemaal geen documenten voorleggen die verband hielden met uw problemen, maar verklaarde u dat u aan uw moeder gevraagd had om u zo veel mogelijk documenten in verband met uw problemen te bezorgen, en dat zij daarvoor zelfs naar de wijkagent stapte om extra documenten te proberen verkrijgen (CGVS I p. 6-7, 17). Dat zij in een zoektocht naar documenten precies de enige documenten die jullie hadden in verband met uw problemen dan nog zou vergeten zijn, kan niet overtuigen. Dat u deze documenten plots wel weet neer te leggen, mag dan ook ernstig verbazen. Er dient geconcludeerd te worden dat de politiedocumenten die u neerlegt zeer twijfelachtig zijn, en niet van dien aard zijn de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Zodoende vormen zij geen nieuwe elementen die uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhogen.

Wat betreft de brief van de mensenrechtenorganisatie "Mashr" moet worden opgemerkt dat deze een sterk gesolliciteerd karakter heeft. U verklaart zelf dat u deze organisatie online gevonden heeft, en hen aanschreef met de vraag om uw problemen te bevestigen, hetgeen zij doen in deze brief van 31 mei 2019 (Verklaringen VVIB 17). Het document beschrijft dat een zekere specialist van Mashr vaststelde dat u van juli 2012 tot op heden gezocht wordt door veiligheidstroepen. De organisatie bevestigt dat, als een persoon achtervolgd wordt door gespecialiseerde diensten, dat deze persoon dan geen overlevingskans heeft. De enige bron waarop de specialist zich baseert om uw problemen te bevestigen, zijn de verklaringen van uw burens en familieleden.

In het licht van de negatieve elementen in uw dossier is dergelijke bevestiging onvoldoende om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Dient benadrukt dat documenten weliswaar geloofwaardige, coherente, plausibele verklaringen kunnen ondersteunen, doch deze niet vervangen. In casu is reeds op meerdere vlakken vastgesteld dat uw verklaringen consistentie en geloofwaardigheid missen. Deze vaststellingen worden niet ongedaan gemaakt louter door het voorleggen van een brief. Het komt een asielzoeker immers toe om door middel van zijn verklaringen zijn asielrelaas duidelijk en volledig uiteen te zetten, weliswaar in de mate van het mogelijke aangevuld met documenten.

Algemeen dient bovendien benadrukt te worden gesteld dat bevragingen van familieleden en burens nuttige instrumenten kunnen zijn in het kader van een breder onderzoek, doch dient te worden opgemerkt dat de resultaten van een dergelijke bevraging als enige bron niet onweerlegbaar kunnen worden geacht gezien de hoge mate van subjectiviteit van de bronnen waaraan dergelijk onderzoek onvermijdelijk is gebonden. Er dient voorzichtig omgesprongen te worden met een feitenvinding die zich (noodgedwongen) beperkt tot een bevraging van kennissen. Het attest dat u neerlegt kan dan ook niet gezien worden als een objectief bewijs van de door u aangehaalde problemen. Het kan zodoende niet worden beschouwd als een nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.

Hetzelfde kan gezegd worden over de brief van cultureel gemeenschapscentrum "Daymokhk". Deze brief bevestigt dat u in de periode dat u in Kazachstan woonde geen overtredingen beging en dat u zich er als een goede burger gedroeg. Daarnaast stelt de brief enkel dat u weliswaar verklaart dat u Ingoesjetië om politieke redenen moest verlaten en dat u in levensgevaar verkeert, maar dat de directie van Daymokhk niet de mogelijkheid had om uw verhaal te verifiëren. Zodoende vormt ook deze brief geenszins een bewijsstuk van de problemen die u aanhaalt, en kan hij niet worden beschouwd als een nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk vergroot.

Voorts merkt u nog op dat uw echtgenote (nog steeds) met psychologische problemen kampt, namelijk slapeloosheid en vergeetachtigheid. Uw echtgenote voegt daaraan toe dat ze angsten heeft, dat zij in behandeling is in België en dat zij bij een terugkeer naar Ingoesjetië deze behandeling niet meer zou kunnen krijgen (Verklaringen VVIB 19 en Verklaringen VVIB echtgenote, 19). Wat dat betreft moet eerst en vooral worden opgemerkt dat u noch uw echtgenote enig document neerlegt dat deze psychologische problemen kan objectiveren, waardoor u geen enkel zicht biedt op de precieze diagnose die zij eventueel zou hebben gekregen, de reikwijdte van haar problemen of welke concrete zorgen zij krijgt. Ook dient te worden benadrukt dat hoewel het CGVS begrip heeft voor de psychologische problemen die uw echtgenote heeft, deze op zich niet kunnen doen besluten tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dat is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf, te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Zodoende vormen de psychologische problemen van uw vrouw geen nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden geviséerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ter zake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 6 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2, “57/7^{quater} § 4” en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “*de principes van goed bestuur, zorgvuldigheid en verdedigingsrechten*”.

2.2.1. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Daarnaast stelt de Raad vast dat de schending van artikel 6 van het EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

2.2.3. Daar waar verzoekende partijen zich beroepen op de schending van artikel “57/7^{quater} § 4” van de Vreemdelingenwet, duidt de Raad erop dat de Vreemdelingenwet geen artikel “57/7^{quater} § 4” bevat. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.2.4. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier de “*verdedigingsrechten*” zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde “*verdedigingsrechten*”. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.6. De Raad wijst er vooreerst op dat inzake het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen van 28 november 2017 door verwerende partij op 18 juli 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, waarbij geoordeeld werd dat de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas op

wezenlijke wijze ondermijnd werd en de aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 213 682 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 december 2018, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

Verzoekende partijen kunnen de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake hun eerder(e) verzoek(en) (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere verzoeken om internationale bescherming. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn de vaststellingen die werden gedaan in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in een ander daglicht te stellen.

2.2.7. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen hun huidig verzoek om internationale bescherming steunen op het feit dat zij nog steeds niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren omwille van de redenen die zij reeds aanhaalden in het kader van hun vorig verzoek om internationale bescherming. Meer bepaald geven zij aan dat de moeder en broer van eerste verzoekende partij tot op vandaag worden lastiggevallen door de handlangers van *Uvais*.

2.2.8. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissingen met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekers om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen. De motieven van de bestreden beslissingen vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen argumenten aanbrengen die de motieven van de bestreden beslissingen op afdoende wijze kunnen weerleggen.

2.2.9.1. Verzoekende partijen betogen dat zij wel degelijk nieuwe elementen bijbrachten die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen. Zij wijzen op de door hen bijgebrachte documenten van de politiediensten en stellen dat *“geen enkel element toestaat de authenticiteit van deze documenten in twijfel te trekken, zowel in termen van vorm, spelling of inhoud”*. Verzoekende partijen stellen dat *“deze nieuwe documenten waarvan de authenticiteit zowel als de bewijskracht niet in twijfel kunnen worden getrokken, een versterkte geloofwaardigheid aan de verklaringen van verzoekers verleent”*. Voorts merken verzoekende partijen op dat *“wat betreft de brieswissel van MASHR vastgesteld moet worden dat deze NGO de verklaringen van verzoeker bevestigt en vooral dat zij thans steeds actueel zijn”*. Verder stellen zij dat *“het document van Daymokhk de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker ook verbetert”* en dat *“de organisatie de vrees van verzoeker niet herhaald zou hebben om ze over te nemen, indien dit niet de waarheid zou zijn”*.

2.2.9.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen er in hun betoog ten onrechte van uit blijken te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelde verwerende partij op goede gronden dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, *quod non in casu*. Inzake het politiedocument in verband met de klacht die de moeder van eerste verzoekende partij indiende bij de politie in 2012, wordt bovendien nog opgemerkt dat eerste verzoekende partij eerder nog beweerde dat haar moeder reeds geprobeerd had om dit document te verkrijgen, maar dat het toen absoluut onmogelijk bleek en dat het feit dat eerste verzoekende partij nu

plots toch met dit document op de proppen komt, tot twijfelen stemt. Aangaande de oproepingen wordt er dan weer op gewezen dat eerste verzoekende partij eigenaardig genoeg nooit eerder melding maakte van het feit dat zij in 2012 twee keer door de politie opgeroepen werd en dat haar uitleg dat haar moeder deze documenten "helemaal vergeten" zou zijn allerminst plausibel is. De Raad merkt in verband met de politiedocumenten bovendien nog op dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde "COI Focus" betreffende "*Russische Federatie. Mogelijkheid om valse documenten in Noord-Kaukasus te kopen*" van 10 juni 2013 blijkt dat men wegens de corruptie in de Russische Federatie talrijke officiële documenten tegen betaling kan krijgen (administratief dossier, stuk 6, deel 2) waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten hoe dan ook bijzonder relatief is. Wat voorts de brief van de mensenrechtenorganisatie "Mashr" betreft, wordt door verwerende partij vastgesteld dat deze brief een sterk gesolliciteerd karakter heeft en dat de enige bron waarop de specialist zich baseert om hun problemen te bevestigen, de verklaringen van hun burens en familieleden zijn, waardoor het attest niet gezien kan worden als een objectief bewijs van de door verzoekende partijen aangehaalde problemen. Omtrent de bijgebrachte brief van cultureel gemeenschapscentrum "Daymokhk" wordt gesteld dat in het document opgemerkt wordt dat de directie van "Daymokhk" niet de mogelijkheid had om het verhaal van verzoekende partijen te verifiëren, waardoor het dan ook evenmin een bewijsstuk van de aangehaalde problemen vormt. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met bovenstaand betoog niet verder komen dan het louter opnieuw verwijzen naar de documenten die zij bijbrachten ter staving van hun huidig verzoek om internationale bescherming en het tegenspreken van de desbetreffende motivering van verwerende partij, maar dit echter zonder voormelde pertinente vaststellingen inzake deze documenten *in concreto* te weerleggen. Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen.

2.2.10.1. Daarnaast benadrukken verzoekende partijen nog dat de psychologische problemen van tweede verzoekende partij hun oorsprong vinden in de situatie van stress en vervolging waarin zij zich bevinden en dat ook hieruit derhalve het geloofwaardig karakter van hun vrees blijkt.

2.2.10.2. De Raad is evenwel van oordeel dat in verband met de psychologische problemen van tweede verzoekende partij in de bestreden beslissingen terecht het volgende wordt gemotiveerd: "*Voorts merkt u nog op dat uw echtgenote (nog steeds) met psychologische problemen kampt, namelijk slapeloosheid en vergeetachtigheid. Uw echtgenote voegt daaraan toe dat ze angsten heeft, dat zij in behandeling is in België en dat zij bij een terugkeer naar Ingoesjetië deze behandeling niet meer zou kunnen krijgen (Verklaringen VVIB 19 en Verklaringen VVIB echtgenote, 19). Wat dat betreft moet eerst en vooral worden opgemerkt dat u noch uw echtgenote enig document neerlegt dat deze psychologische problemen kan objectiveren, waardoor u geen enkel zicht biedt op de precieze diagnose die zij eventueel zou hebben gekregen, de reikwijdte van haar problemen of welke concrete zorgen zij krijgt. Ook dient te worden benadrukt dat hoewel het CGVS begrip heeft voor de psychologische problemen die uw echtgenote heeft, deze op zich niet kunnen doen besluten tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dat is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf, te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Zodoende vormen de psychologische problemen van uw vrouw geen nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.*". De Raad benadrukt hierbij nog dat verzoekende partijen tot op heden nalaten enig medisch attest bij te brengen waaruit deze psychologische problemen blijken.

2.2.11. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

2.2.12. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 5) en de bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde 'verklaring volgend verzoek' waar verzoekende partijen de kans kregen om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van hun huidig verzoek om internationale bescherming

aanvoeren en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen (administratief dossier, stuk 7). De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT